

Az értékek Európája?

2011 március 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az Európai Parlament a közelmúltban felszólította a litván parlamentet, hogy utasítsa el a „homoszexuális kapcsolatok nyilvános népszer?sítését” büntet? törvénytervezetet. Az EP hozzáteszi, hogy a kiskorúaknak szabadon hozzá kell férniük a homoszexualitással kapcsolatos információkhoz, valamint felkéri az Európai Bizottságot, hogy terjesszen el? tervet a homofóbia elleni küzdelemre.

Az állásfoglalást – amelyet a szocialista, a liberális, a zöld és az egyesült baloldal nev? frakciók közös indítványára fogadtak el – a képvisel?k szavával élve „egy sor aggasztó esemény” váltotta ki. Ezek között említend? a kiskorúaknak a köztájékoztatás káros hatásaitól való védelmér?l szóló törvény elfogadása; az, hogy a hatóságok megkísérelték betiltani az egyenl?ségmenetet és a meleg büszkeség felvonulást; valamint az is, hogy vezet? politikusok gyújtó hangú, fenyeget? hangvétel? beszédeket tartottak, illetve gy?löletbeszédet alkalmaztak.

E hírek hallatán az ember eltöpreng az európai integráció vezet?i részér?l sokszor elhangzó teátrális szólamról, miszerint az EU nem egyszer?en csak egy gazdasági liberalizálásra épül? szövetség, hanem egyúttal az „értékek Európájának” letéteményese is. Miel?tt ebbe a töprengésbe belekezdenénk, szeretném hangsúlyozni, hogy ez az írás nem a homoszexualitásról, illetve annak társadalmi megítélésér?l és politikai kezelésér?l szól, hanem arról a sajátos jelenséghalmazról, amelyben az EU – közvetlenül az Európai Parlament – markánsan állást foglal az értékek Európáját érint? fontos kérdésben. És ebb?l a szempontból nincs jelent?sége annak, hogy mi ez a kérdés. Csak a tény érdekes, hogy van egy probléma, ami foglalkoztatja a nyilvánosságot, és amelynek megítélésében a közvélemény megosztott.

A kérdés kapcsán tehát két dologról kellene elgondolkodnunk. Az egyik, hogy vajon a társadalom számára valóban azok a kérdések az igazán fontosak-e, amelyekr?l a közbeszéd szól, és tényleg magától értet?d?-e, hogy az adott kérdésben mi a „korrekt” (türelmes, emberséges stb.) állásfoglalás, és mi nem az. Nehéz ma már pontosan rekonstruálni, hogy a homoszexuálisok problémája miként vált a nyugati közbeszéd egyik dönt? fontosságú toposzává. Két dolog biztosnak látszik. Az egyik, hogy néhány évtizede a kérdés még egyáltalán nem is létezett, a másik pedig, hogy egészen bizonyosan senki nem kérdezte meg a „köznek a véleményét” arról, hogy akar-e a kérdéssel foglalkozni. Akár tetszik, akár nem, ebben a kérdésben is pontosan érzékelhet? annak a rejtett „tematizációs hatalomnak” a jelenléte és szerepe, amely eldönti, hogy mi fontos, és mi nem. Az a tény, hogy a közvélemény-kutatások szerint egy ideje az emberek már valóban fontosnak tartják ezt a kérdést, azért megtéveszt?, mert ha egy kérdést „alapzajként” állandóan napirenden tartanak, akkor aligha meglep?, hogy egy id? után mindenkinek az lesz az érzése, hogy itt valami nagyon fontos kérdésr?l van szó. (Függetlenül attól, hogy ?t foglalkoztatja-e vagy sem.)

Nem zárható tehát ki, hogy az ilyen kérdések napirenden tartása egyfel?l arra szolgál, hogy elfoglalja a helyet más, esetleg sokkal fontosabb, de a globális véleményhatalom számára érdektelen vagy éppen kényes kérdéssel való

foglalkozás el?l. Másfel?l pedig arra, hogy ezen keresztül is megmutatható legyen, mi a politikailag korrekt véleményalkotás helyes módja. Az elég egyértelm?nek látszik, hogy a láthatatlan globális véleményhatalom azért véli dönt? fontosságúnak a kérdés napirenden tartását, mert ezen keresztül teszi világossá, hogy miként illik megnyilatkoznia annak, aki nem akarja magára vonni a gy?löletbeszéd vádját. Mindenekel?tt a másság feltétlen elfogadása az alapfeltétele annak, hogy valaki ne „vívja ki” az értelmez?, majd az elhajlókat fegyelmez? véleményhatalom haragját. Ezzel mindössze az a gond, hogy esély sem volt ?szinte vitára: milyen másság az elfogadható és milyen másság nem.

A globális véleményhatalom, bár önmagát nyilván a „türelem” él? szobrának tekinti, számos dologgal módfelett türelmetlen, szóval a türelem szép erénye ritka tünemény. Hiszen a globális véleményhatalom európai uniós képvisel?i éppen most tettek tanúbizonyságot arról, hogy nem t?rik (türelmetlenek tehát!) azt a fajta másságot, ami abban nyilvánul (azaz csak nyilvánulna) meg, hogy nem annyira szeretné, ha például a kiskorúak számára is korlátlanul népszer?síthet? lenne a homoszexua-litás. Esetleg azért nem szeretné ezt, mert úgy véli, hogy az emberi élet továbbvitele mégiscsak a heteroszexuá-lis pároktól várható. (Ami, lássuk be, formállogikailag kétségbevonhatatlan megállapítás.) És ha ez így van, akkor, bár tudjuk, hogy szigorúan tilos kiejtenünk a „normális” szót (újabb ékes példája a türelemnek), de mégiscsak ez a norma, hiszen ha nem ez lenne, az emberfaj fizikai léte csakhamar véget érne.

Mindez arra hívja fel a figyelmet, hogy a türelem megtestesüléseként tételez?d?, ám valójában (önmaga szerint) nem is létez? globális véleményhatalom úgy szeretne láthatatlan, ellen?rizhetetlen diktatúrát gyakorolni, hogy azt a világ minden lokalitása a szabadság kiteljesedéseként fogadja el. Nincs semmi kétségünk afel?l, hogy ez most Litvánia esetében is így lesz. Azt azonban nem árt tudni, hogy bár rövid távon a hatalmi akarat azt csinál, amit akar, ám a következményeket ? sem tudja elhárítani. És azok menetrendszer?en meg is fognak érkezni.
Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló